

دار زايد للثقافة الإسلامية
Zayed House For Islamic Culture

කිරිසාර ඉවසීම

zhic.uae @zhic_uae zhic_uae zhic

800 555

اتصل على
JUST CALL

P.O Box: 16090, Al Ain, U.A.E
www.zhic.ae contact@abudhabi.ae

නිරසාර ක්‍රියා යනු මිනිස් වර්ගයාගේ යහපත් ජීවිතයේ අඛණ්ඩතාවය සහතික කරවන අන්තිවාරම වන අතර එයට ජීවිතයේ සියලු අංශ ඇතුළු වේ. එයට පරිසරය, ආර්ථික, සමාජ, සංස්කෘතික හෝ ආගමික වේවා, සියලු ප්‍රජාවන් සහ අනාගත පරම්පරාවන් සඳහා මෙය ඉමහත් උපකාරී වේ. ඉහත සඳහන් මිනුම හා විෂය පථය නොසලකා හරිමින් මානව වර්ගයාට සතුට ගෙන ඒමට අවශ්‍ය නිරසාර භාවය සම්පූර්ණ කළ නොහැකිය. ආගම සෑම ප්‍රජාවකම සමාජ හා සංස්කෘතික අන්‍යතාවයේ අනිවාර්ය අංගයක් බැවින්, නිල ආයතන ඒ පිළිබඳව සැලකිලිමත් වී ඇති අතර, ඔවුන්ගේ විවිධ විශ්වාසයන් කුමක් වුවත් ප්‍රජා සංවර්ධනය සඳහා ප්‍රමාණවත් සහයෝගිතා පරම්පරාවක් ඇති කිරීම සඳහා ඉවසීම නිරසාර කිරීමට ක්‍රම සොයා ගෙන ඇත. මේ අනුව, මිනිසුන්ට වඩාත් වටිනාම සංස්කෘතික වාසි වන්නේ සංස්කෘතික, ආගමික හා ජනවාර්ගික ප්‍රජාවන් අතර ඉවසීම අවබෝධ කර ගැනීමයි. එබඳු සාරධර්ම උසුලා ගෙන ප්‍රජා හෘද සාක්ෂියට අනුව නිරසාර වන්නේ කෙසේද යන්න පිළිබඳ අභියෝගය නොතකා ඔවුන්ගේ එදිනෙදා ජීවිතයේ දී පමණක් නොව, ඔවුන්ගේ අනාගත පරම්පරාව තුළ ද විවිධාකාර හා වෙනස් වන සමාජ අවශ්‍යතා සමඟ ඒකාබද්ධ ව පරිවර්තනය කර ගෙන ඇත. ගෝලීය වශයෙන් ඉවසීමේ නිරසාර බව අවශ්‍යතාවය ඉස්මතු කිරීම මුලින්ම ඇති වූයේ 1987 දී එක්සත් ජාතීන් වෙත ඉදිරිපත් කරන ලද පාරිසරික සංවර්ධන වාර්තාවෙනි. අප දන්නා පරිදි සංකල්පය තවදුරටත් ගෝලීයව ව්‍යාප්ත කිරීමට අධ්‍යයන හා යෙදුම් විසින් මෙහෙයවන ලද අදාළ සංවර්ධන ව්‍යාපෘති පසුව දායක විය. එපමණක් නොව, වර්ෂ 1995 දී නොවැම්බර් 16 වන දින පැරීසියේ පැවති යුනෙස්කෝවේ මහා සම්මේලනය 28 වන සැසියේ දී අනුගමනය කරන ලද මූලධර්මය, ඉවසීමේ ප්‍රකාශය යි. අද දක්නට ලැබෙන පරිදි, ඉවසීම පිළිබඳ සංකල්පය වර්ෂ 1995 දී විශාල කාර්යභාරයක් ඉටු කළේය.

එයට හේතුව, ඉවසීම සහ එහි ආයතනය වඩාත් තීරසාර බව සඳහා ප්‍රසිද්ධියට පත් කිරීම සඳහා එය පැහැදිලිවම ඉල්ලා සිටි බැවිනි. එයට අමතරව, ආගමෙන් හෝ පෞද්ගලික විශ්වාසයෙන් ඉස්මතු වන කිසිදු සංස්කෘතියක්, විශ්වාසයක් හෝ ක්‍රියාවක් වෙත සෘජු ව හෝ වක්‍රව බැහැර කිරීමකින් තොරව සන්නිවේදනය සහ විවෘතභාවය තුළින් අනෙකා පිළිගැනීමේ හා අගය කිරීමේ අවශ්‍යතාවය අවධාරණය කරයි. ඉවසීමේ තීරසාරත්වයේ වැදගත්කම අනාගත පරපුරට තවදුරටත් සංවර්ධනය කිරීම සඳහා අත්‍යවශ්‍ය මානව සම්පත් රැක බලා ගැනීමයි. කෙසේ වෙතත්, එවැනි ව්‍යාපෘතියක් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා සමාජ සංස්කෘතියට හා ව්‍යවස්ථාදායකයට අදාළ අත්‍යවශ්‍ය මානව චින්තන අංගයන් ඒකාබද්ධ කිරීම මගින් සහජීවනය සහ සාමය අපේක්ෂා කෙරේ.